

10. szám.
Martius 5-én 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. **6** frt., 6 óra jan.—jun. **3** frt., és 3 óra
jan.—mart. **1** frt. **50** kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám

XV. kötet.

J O H N B U L L.

Goddam! Ha átjöttök az *Eideren*,
Megmutatom a kard mi fán terem!
Nini. Jönnek! Vesznek semmibe sem.
Hihetőleg nem kapták meg a depechem.

Goddam! Jól no. Ha már átkelt a had
De egymásra *lödözni* nem szabad!

Nini! Mi a? Meg is verték a dánt!
Pedig hogy ne tegyék, tudtul adánk.

Goddam! Már ez megtörtént, megesett.
Már most pihenni kell egy keveset.

Mert, mondok, ha átjöttök a *Schlajon*,
Mingyárt ott terem admiral Láyon!

Mi a ménkü? Mi történt? Fergeteg!
Elfoglalták a Dannewerkeket!

No ez már sok; ezt nem hagyjuk abban!
De már szólni kell hatalmasabban.

Sacra! Most már *tovább* ne jöjjetek,
Mert mit kaptok, az lesz a tietek!

Ni! Nem látják, hol *Jütland* határa?
Pedig fel van festve a mappára.

Damned! ezek ugy látszik nem félnek,
Beszélhetünk itt akár a szélnek?

De már mostan jön az ultimátum.
Eddig csak hiába kiabáltunk.

Hanem végre kijelentjük nektek,
Hogy a tengerpartig eljöhettek.

De ottan már megálljatok s vissza
Készüljetek, — mert ottan már víz van.

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Adámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Mid halok? Hogy most megind *urfiak* akarjak csinálni jotikony bazart; akarnak rezantsot venyi *aszonysagokon*. Nonono, gyerekek ne bolondozatok! Tugyatok, mi lesz ebül? Az lesz ebül, hogy majd mikor ot ülünk a boltban, odagyün vasarolnyi szip aszonysag is mongya: „Zebulon, mit arul? in veszek magatul egy csokot.“ — „Szivesen, ezer örömel“ mondok in. — Hogy agya? kirdi majd szip aszony. „Szabott ar: ezer forint.“ Czupp! meg van. — „No mar most Zebulon, **fixese ön meg** az ezer

forintot.“ — Az lesz belüle. — Mert meglasatok, mink akar veszünk, akar eladunk, mindig csak mink fizetünk. Had ne trifaljatok vele. Vagy pedig mi lesz belüle akor, ha valamelyik urfi, ki sehogy se akarja kötilnek allnyi, nem engedtetvin magat befogatnyi Hymennek ruzsas jarmaba; aztan mikor ot ül a boltjaba; gyün hoza kisaszony; kirdi tüle mid akar venyi? Az feleli, kirem az *ön kezit*. Hogy tagadhatya meg? Az lesz belüle, hogy insigesek javara meg kel hazasodnyi.

Tallérossy von Zebulon.

Egy borzasztó történet.

(Melynek még nincs vége.)

Nem régiben a csendes tengeren egy bepecsélt üres palaczkot fogtak ki a hullámokból a hajósok, melyben egy papirtekercs volt, s arra a következő megható történet írva:

„Tudva lesz minden ember előtt, hogy a perzsa vitorlás hajó *Moladori Raygam*, mely a szokásos hering fogásra indult ki, a mult esztendei aequinoctialis nagy viharok alkalmával zátonyra jutott és megféneklett; a homnan ki nem bírván azt többé gugarozni, a hajos legénység maradványa, hogy legalább meztelen életét megszabadítsa, egy tutajra menekült s így neki indult a bizonytalan veszélyeknek; azt remélve, hogy a „jó reménység főkéig“ valahogy majd csak eljutunk.

Nem irom le a viszontagságokat, a czápákat, melyek bennünket elnyeléssel fenyegettek; a zi. atarokat és az egető napot, meg a szélesen det, mely ránk nézve, mint tudják a hajósok, legborzasztóbb; csak amnyit mondok, hogy borzasztó éhséget kellett kiállanunk.

Harminczan voltunk, mikor elindulánk; és csak három tonna beszózott *Ótezi föle* *) volt, a mit tutajunkon elvihettünk. Ez nagyon hamar elfogyott. Most már csak tizen vagyunk. Hová lettek a többiek? Borzadva irom le: azokat megettük. Mit tehattünk volna mást. A kik gyengébbek voltak közöttünk, úgy is meghaltak

volna; inkább megettük őket. Először megettük a szegény *Gázsro* pajtásomat, jó fiu volt, sajnáltam: nekem csak egy lapoczkája jutott; a legnagyobb részét a hajós kapitány *Ólpan Itsep* fogyasztotta el. Borzasztó gondolat! Emberhúst enni!

Azután következett a sor *Rézev* pilótára. Ezzel ugyan nem sokat nyertünk: csak a csontja, meg a bőre volt. Csak megettük. Legalább jó helytt nyugszik.

Következett *Öröj* barátunk. Ő is feláldoztatott a többiek étvágyának.

Egy chinai jongleur is jött velünk, szegény *Adnabadnah*. Ez sokáig védelmezte magát; — nekem ebből nem sok jutott.

Végre *Nelteggüf*, a tolmács is feláldoztatott. Ebből már én egy falatot se kaptam; mind a többiek ették meg.

Most már csak az a kérdés, hogy melyikünket együk meg ezentul?

Még jobban szenvedünk a szomjuságtól.

Két bajtársunk, *Könrih*, és *Ajunat Ködi* ugyan tudják a módját, hogyan lehet a mannátt megszedni; de nekünk többieknek ez az eledel nem tetszik.

Mily nagy lehet az inség közöttünk, megítélheti mindenki abból, hogy mind valamennyien, a kik itt vagyunk, már hetek óta rágódunk egyetlen egy darab „*Yáftondár*“-on.

Allah tudja, mi lesz még belőlünk!

Notrám Sakak.

*) Kár, hogy nem tudjuk, mit tesznek ezek a perzsa tergerész szavak?

Válogatott latin oráció egy collegához, ki szeméretlenül a magyar journalisticának, hogy mért nem szól már a dologhoz?

(A fordítás is mellékelve van.)

Et tu mi fili; Brute! (Édes fiam te ehhez nem értesz.) **Fistula dulce canit, volucrum dum decipit auceps.** (Igen szépen fisztulázol, mikor azt mondd, hogy szóljunk hát,) **ut prisca gens mortalium, solutus omni foenore,** (mint a halandó újságok legvénebbike, a ki nem fizet hírlapbélyeget) **poetis quidlibet audendi semper fuit aequa potestas.** (Mert hiszen az íróknak mindig egyformán szabad volt akármit mereni.) **Magna pelis Phaeton.** (Könnyű neked onnan a phaetonból.) **Non omnia possumus omnes** (de nem mindenünk teheti ám azt.) **Cum subit illius tristissimae noctis imago.** (mert ha eszembe jut némely szomorú éjszaka) **Satis beatus unicus Sabinis** (azt mondd, elég nekem egy süttőből egy lepény) **numquam jam carmina dicam** (s nincs kedvem több vezérczikket írni) **habent sua fata libelli** (a brochüröknek is meg vannak az ő fátumaik) **beatus ille, qui procul negotiis, paterna rura bobus exercet suis** (boldog az a divatlap szerkesztő, ki a politikától távol a maga lapját, egy pár munkatársával teleírja) **nulla dies subeat, quin linea ducta supersit,** (de a politikai lapoknak egy napjuk sem mulik el, hogy valami húzott linea ne maradjon fenn) **Mundus vult decipi.** (A publikum megelégszik az előfizetési felhívásokkal) **et quae latent, meliora putat** (s azt hiszi, hogy a mi kimaradt a lapból, az volt a legjobb) **desinit in piscem mulier formosa superne** (s csak akkor bámul, mikor valami cikknek a végén nem az van, a mit az elején várt.) **Donec eris felix multos numerabis amicos** (A míg jó dolgod van, addig sok az előfizetőd.) **Tempora si fuerint nubila, solus eris.** (De ha bajba kevered magadat, mind ott hágy.) **Dulce loquentem Lalagen amabo.** (Már én csak inkább a nemzeti színházról polemizálok.) **Non eget mauri jaculis neque arcu, fuscis pharetra.** (Azért tudom, hogy Mór barátomat se meg nem lövik, se meg nem döngetik.) **Fuimus Troes.** (Egy volt lapszerkesztő.)

K—s M—n.

Miskolczi hangok.

Csak ragadós vón' a bazar,
Párisá válnék nekünk Pest,
Honnan a „jótét“ divatja
Hozzánk jönni ne lenne rest.

Hogy mi nemes, hogy mi üdvös
Eltanúlnók a központtól,
Átültetnők melegibe
S nem maradnánk el a kortól.

Ilyen eszme az a bazar,
Hozzá csak lelkes nők kellnek,
S félig-meddig biztos hogy a
Portékák jól — s mind elkelnek.

Hál' istennek ezek vannak,
Mert hogy ha jól körül nézek:
Sok jeles honleányt látok
Kik ez áldozatra készek.

Akarat kell! . . . s ez náluk van
Segíteni a szegényen,
Nemes szívök nem türeltven
Embertársuk mint hull éhen!

Nem igérvük arany hegyet,
De tehetségünkhöz képest —
Aránylag lesz oly eredmény:
Mint a hogy áll Miskolczhoz Pest.

Majd csak kitennék magunkért
— Már annyira a mennyire —
Hiszen az ily bevásárlást
Mi sem csináljuk „wechslire.“

Kezdjük a szép hivatáshoz,
Ne várjunk újmutatóra,
„Minden perc sok könnyet töröl,
Áldást fakaszt minden óra!

Biczegő Dani.

Kukliné prédikációi.

Hallod-e te Kukli, ha én tudom, hogy a te életed ellen annyian leskelődnek, én nem járok veled egy kocsiban. — Mit? hogy ne féljek semmit, ki van a kocsid feneke bélével vassal: de köszönöm én szépen a mulatságot! azt nekem sokszor mondták, hogy angyal vagyok, de azért repülni nem akarok. Aztán még kegyelmet adsz a gyilkosoknak. (Hiszen nem gyilkoltak meg senkit.) De akartak; anyi mintha megtették volna. (Dehogy akartak, csak ijesztgetni akartak.) Persze revolverrel, törrel, bombával, botpuskával. (Hiszen nem volt négy kezük, hogy mind a négyet használhassák.) Már az mindegy; hanem ha a gyilkosokat nem ítélte is halálra a törvényszék, az az ő dolga, a gyilkosok az övéi; — de a rendőrök a tieid, s azokat csakugyan lenyakaztatnám. *Hogy miért?* Hát azért, hogy ha tudták, miben törtek ezek a gonosztevők fejeiket, mért nem fogták el

Lord Grant Puff rövidlátása.

Ugyan, kérem, *tegye föl!* Ne süvegeljen engem.

őket rögtön? minek hagyták még utánad ólalkodni; hátha véletlenül zsebükben lett volna az a pokolgép s rád sütötték volna? (*Akkor in flagranti fogták volna el őket.*) De tisztelem én az ilyen experimentumokat! Már én azt mondom, hogy nekem vagy jobb rendőrséget szerezz: vagy kénytelen leszek bombamentes krinolinokat feltalálni. Vagy azt gondold, hogy csak nektek férfiaknak szabad páncélos bolondságokra kidobálni a pén-

zeteket? Micsoda; már megint a crinolinra vicczelsz? hogy *szébb vagyok-e én ezzel a krinolinnal.* Hát te szébb vagy-e azzal az új kikötővel? Mit? hogy úgy is annyi *garderómbom* van, hogy felét sem használok? *biz a te garde de corpsod* sem kopik el a nagy viselésben! Ugy-e, erre már aztán úgy teszed magadat, mintha alunnál! . . .

A halál új drabantjai.

Halál. Kik vagytok ?

Első drabant. Én vagyok a *krinolin*. Most csaptam fel szolgálódnak, megöltém eddig is sok ezer asszonyt és leányt.

Halál. Meg vagyok veled elégedve. — Hát te másik ?

Második drabant. Én vagyok a *petroleum*. Hány embert megégettem, légbe röpítettem s hányat akarok még fölvetetni.

Halál. Jól van szolgálóm, folytasd tovább. — Hát te harmadik ?

Harmadik drabant. Én vagyok a *trichin*! Legeslegujabb rekrutád; az emberek eddig nem ismertek, még csak most kezdenek a nevenőtől ijedezni.

Megszökött és elszökött.

Motto: Én fíltetem az almáfát. . . .
Né p d a l.

I.

Az eső hull, szakad,
Csinál szörnyű sarat,
Agyig jár a kerék . . .
,Ah ez a keverék
Bizony még elakaszt!'

Szól a lány: jaj nekünk!
Ah Alfréd mit tegyünk?
Átázva rég selyem
Esernyőnk, — s testemen
Csupa lucok ruhám! . . .

,Ne sírj Adél, hiszen —
Nyomunkat senkisé
Követi. S majd amott
Mind megszárazthatod
A csárdában ruhád!'

A szél üvölt-süvölt . . .
,Kocsis jobban püföld,
Nógasd, két rozsz gebéd'.
Hidj nekem hú cseléd
Borravalód kijár!'

II.

,Fedél alá jutánk . . .
— Hol vagy orángutáng —?
Vén csaplár! talpra, jer!
Lánykámnak szoba kell,
Nekem ital, de jó!

,Van extra-czimmerem,
Ajánlani merem.
Borom is jó nagyon . . ."
— A szüzi hajadon
Pibenni elvonul.

,A dolog ha így áll,
Jövel kocsis igyál . . ."
És isznak ott vadul
A kocsis és az úr —
S eláznak — czudarul.

Libeg-lobog a mécs,
Lángja mint a patécs —
Veres; — veres pedig
Mivel szégyenkedik
A lánynak tettiért.

III.

A lányka ugyanis,
— Mert szívében hamis —

A gangon' hogy mene
Az extra-czimmerbe,
Egy ifjut lel, ki szóll:

,Hogyan? te itt Adél?
Ide hogyan jövel?
— Oly régen láttalak,
Szivem majd megszakadt
A távol-lét alatt."

,Te vagy? Pali! . . . te vagy,
— Ah erőm el ne hagyj! . . ."
S egymás nyakába hull
A szép pár, — s elvonul . . .
Mit mondjak erre? — pfúj!

A nap még fel se jött,
S már messze jártak ök.
Palival ment a lány
Kit ezen éjszakán
Alfréd megszöktetett!

IV.

Másnap reggel korán,
Hogy eljött a korány, —
Alfréd a ki aludt,
Felébred, — a kaput
Valaki döngeté.

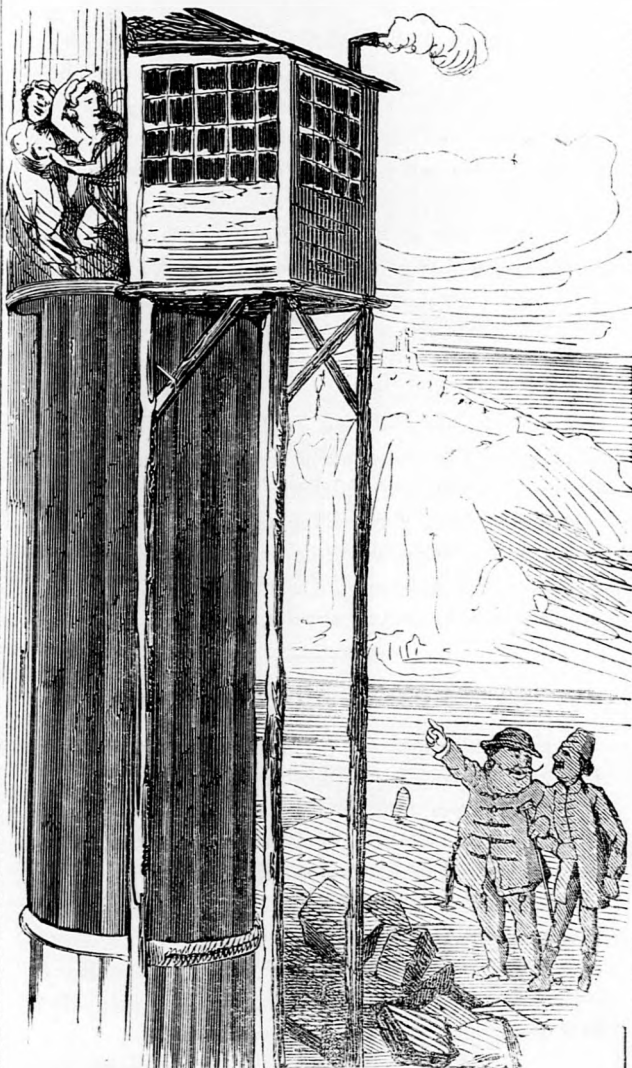
,Ki zörget? ki van ott?
S rá ily választ kapott,
Adél apja kiállt:
,Jó Alfréd! nyisd ki hát
A szoba ajtaját!

,Mért volt szöktetned őt?
'Sz egész világ előtt —
Odadtam volna én
Leányom', — s most szegény
Náthás lesz jól tudom!'

,Tehát Adél enyém?
Apám! — s itt a legény
Nyakába hull neki;
S ilyen békélve ki —
Adélhoz mennek el!'

. . . . Fenn áll még a világ,
Sok századig, — mit árt?
Olyatén ostoba
Képet nem lát soha,
Mint Alfréd ott csinált!!

Már itt is egy fotograf!

(A redout épület oszlopai előtt, a hol épen a tánczó karyatidák szobrai faragják abban a deszka bódében.)

No nézd már az istentelen fotografját, még el sem készült a redut, már annak a szegletére is felragasztott egy „fotograf ateliert!”

Orosz vélemény.

Egy orosz e napokban így nyilatkozott az otthoni állapotokról: „ma nálunk legnagyobb orosz hazafi Adlerberg, legnagyobb orosz hadvezér Berg, s legnagyobb diplomata, Budberg; mi pedig állunk, mint a német példabeszéd mondja: „wie die Ochsen am Berge.“

A schleswigi csatatérről.

Hogy régen nem irtam levelet a csatatérről, annak az oka az, hogy mikor már épen indulandó voltam, hogy én is segítsek a düppeli sáncokat megostromolni, akkor tudám meg, hogy konferenzia lesz; s ekkor ezen logikai deductiót vontam el magamban: a konferenziára nézve az tökéletesen mindegy, hogy én nekem az egyik lábam el legyen e löve, vagy ne? rám nézve pedig nem mindegy; tehát korollárium az, hogy jobb nekem itt maradni Altonában.

Ha nem tetszik az okoskodásom, méltóztassék forduló postával tudtomra adni, majd akkor mást írok.

A Ravensai Fecsher.

A d o m á k.

Nagyon trémázott a fiatal diák, midőn első ízben kelle prédikációt tartania, hogy bele fog sülni. Azonban jobban szolgált neki a szerencse, mint remélte; jól esett át mindenem, megakadás nélkül mondta el az imákat és a szent beszédet is, semmi se volt már hátra, csupán egy halotti hirdetés, melyet a tiszteletes következőleg irt meg: „Sz. . . Sámuel k. a. (keresztén atyánkfia) kimúlt az úrban, stb. s a katedréről lefelé kívánczó tógátus nagy siettében így olvasá a hirdetést: „Sz. Sámuel kisasszony kimúlt az úrban stb.

Kérdés. „Hány sziget van a Fekete tengeren s hogy hívják?“ kérdé egy falusi vizsga alkalmával a censor egy hozzá közelülő szundikáló múzsafittól

Felelet. „A fekete tengeren igen sok sziget van engem pedig Fekete Pestának hírnak.

Volt T. . . helységnek egy peregrinus baktere az öreg N. . . gra uram; onnan vette ő is eredetét, a hol az áldott árpanektár terem; T. . . -be vetődve, jölehet a helységnek se inge se gallérja nem volt — még is, hogy csak a helység nyakán ne tengődjék, megtették falufarkának, a mint itt az éjiört nevezik. Ámbátor már 6 éven át tapodta e falu földjét, szinte annyi ideig viselte tisztes hivatalát, még is úgy rágta még most is azt a szegény magyar szót — mint a sóshalat. Persze hogy éjjel volt vele szegénynek legtöbb galibája — midőn hivatalos körutjára kirukkolt, elkezdvén szokott hivatalos nótáját, hogy: „Halja minden háznak ura.“ stb. De a két utolsó versnél, rendesen megbicsaklott a nyelve, s ezt rendesen következőkép éneklé a szerencsétlen flótás: „Tuzre vízre vigyazatok
Hogy karókat ne faljatok.“

— Ejnye cigány, beh jól néz ki a feleséged, olyan még most is, akár egy Vénus! ingerkedék az íródia a vályogvető dávevel.

— Bizony, kirem alázatosan — vén hús azs, három férjet koptatott már el, én vónik a negyedik, s tán még nekem is bele török a fogam ebbe a vénhusba.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

Oraculum. Bizony jó volna, ha ez a szökő esztendő **szűkösre** lenne fölünk!

— — Furcsa esztendő ez! A nagy urak *énekelnék*, hogy a szegény emberek *imádkozhassanak*. Grófnék, ur asszonyok foglalkoznak a *konyhával*: főzik a levest; s szegény emberek vannak hiva a *vendégségre*.

— — Sok valószínűtlenséget találunk a közönség elé a mostani háború időben. Ilyen az is, hogy egy magyar huszár egy fogoly dán kisérvéen sétálni, az egyszerre pisztolyt sütött a kisérőjére, de nem találta, mire a huszár azt mondta neki: meg nem öllek, de a füledet levágom. Már ha azt elhiszem is, hogy az elfogott dánoknak pisztolyt adnak a kezükbe személyes bátorságuk fenntartása végett; de azt alig hiszem, hogy mind a hatszáz elfogott dán háta mögé egy huszárt állítsanak, a ki őket kísérgesse az utcán gyalog, s a hatszáz huszár lovát az alatt hatszáz bakancsos őrizze, tisztogassa. Azt meg már épen nem lihetem, hogy egy magyar huszár egy lefegyverzett foglyot fülétül megfoszszon; még ha sértve érzi is magát általa. Milyeneket kigondolnak azok az újságírók!

— — Dupan Coup és Montalembert urak tiltakoznak, hogy ők nem a béke és szeretet munkájának elősegítése végett mentek Rómába. (Csak hát azt tudnánk már, hogy ki az a Dupláncap és Montalanember?)

— — Furcsa neme az algebrai műveleteknek támad abból, ha az ember egy Berlinből és egy Koppenhágából érkezett táviratot összevet — egy és ugyanazon eset felől. A Koppenhágai például így szól porosz és dán lovasság ütközött meg: a dánok veszettek 9 embert, a poroszok 29-et. A Berlini így szól ugyanazon összeütközésről: a poroszok veszettek 34 embert és 24

lovat; Dán részen elesett 35 ember, s elfogatott 4 ember és 3 ló. Már most csak azt tudná az ember: mit tesznek ezek a szavak: „vesztettek“ és „elesett.“ Mert meglehet, hogy a poroszok veszett dánnak tartják azt, a kinek a feje le van vágva, a dánok pedig nem tartják elveszítettnek, ha fej nélkül is hazakerült. Míg más részről azt nem lehet érteni, hogy az „elvesztett ló“ gazdaságul együtt levágatott-e, vagy gazdájával együtt elfogatott?

— — Ejnye, egyik (különben igen kitűnő) lapunk ugyancsak pártfogása alá vette a kutyákat. A vezércikkében a *kutyabőrt* védelmezi, a napi rovatában pedig egy kutyát sirat el, melyet a lyoni forradalmi kormány 1793-ban aristocraticus magaviseeléséért föbe lövett.

— — A P. Lloydban egy komoly házassági ajánlatot olvasok, melyben egy fiatal mívelt *leányzó* (!) keres egy magához illő fiatal házastársat, a kinek jeles tulajdonságai iránt nem táplál nagyobb igényeket, csupán csak annyit, hogy Ferencz legyen a neve.

— — *Voltaire* szívét az angolok 5000 font sterlingért akarták megvenni. (Lám, hát nem igaz, hogy a „voltért“ a zsidó nem ad semmit.)

A lánczhid megbecsülése.

Ez alkalommal mi a becslő bizottmány tételein, után számolgatva, lényeges hibát fedeztünk fel.

A köműves munkánál a kőanyag és munka köb öle számíttatik 231 fit 10 krjával. A számítás alapjául felvételük az építés utáni angol kimutatás. Ugy de azóta a két feliratot is oda vették a kőbe, mely 1600 betűt tartalmazván, s minden betűt $\frac{1}{2}$ köb hüvelykre becsülven, teszen 1800 köb hüvelyket, s esvén minden hüvelykre $4\frac{1}{2}$ kr, tehát a felvett materiáléból hiányzik 36 forint ára, a mely az összegből levonandó.

Az, a ki a kákán csomót keres.

Remek fordítások.

Der general lies die Besatzung über die Klinge springen.

A tábornok olvasás közben a kilincs fölé vágta a kávészacczot.

(Kereskedelmi jelentésből.)

Frische Sultaninen eben angekommen; sehr schöne Waare, — alte Waare im Lager.

Fiatal szultánnök érkeztek, igen szép portékák; az öregek a táborba mentek.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS

Lakása: Papnövelde-tetű 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Pollák.